

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рокъ 1903. Выдано 7. Серпня. Ч. XI.

Ч. 39.

Ч. 348/орд. О выборѣ нового Папы римского.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенемъ

Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій,

Всечестному Духовеньству и Возлюбленымъ Вѣрнымъ Епархіи

Поздоровленє въ Бозѣ и Архіерейске благословенє!

По болестно вôдчутой тяжкой стратѣ, яку св. кат. Церковь понесла через кôньчину б. п. славного и великого Папы Льва XIII, Провидѣнє Боже въ своимъ неизреченôмъ милосердію возрадовало весь свѣтъ католицкій. Божескій Женихъ и Сладчайшій Господь Іисусъ подавъ Своей невѣстѣ Церквѣ вôдъ Него основанôй нову видиму Голову, нового Керманича лоди Петровои.

За вдохновенѥмъ бо св. Духа св. Колеґія кардиналôвъ св. Римскои Церкви, зôбрана на конкляве по короткихъ нарадахъ выбрала кардинала **Іосифа Сарто** Патріарху Венеціи на Намѣстника Христового, на Наслѣдника св. верховного и первоначального Апостола Петра, на Папу Римского, котрый прибравъ собѣ имя Пія X.

Тож всѣ католики всеи вселеннои щирымъ серцемъ а зъ глубокою вдячностію за Єго всемилостиву опѣку о виноградъ Христовый, обявлену такъ скорымъ выборомъ нового Намѣстника Христового, радуются, яко маѥмо Папу!

И нашъ вѣрный рускій народъ цѣлою душею подѣлитъ туя превелику радôсть цѣлого свѣта католицкого, божъ мы потомки нашихъ славныхъ предкôвъ, котрй въ соѥдиненю зъ св. Римскою Церквою добровôльно приняли ѥдиноспасаючу вѣру Христову, за ню кровь свою проливали, святыхъ угодникôвъ Божихъ выдали и своѥ дочасне и вѣчне щасте покладали на материньскôмъ лонѣ св. катол. Церкви! — божъ и мы днесь живою — зеленою лѣторослею превеликои и плодовитои лозы Христовои пôсля слôвъ „*Азъ есмъ лоза — вы же рождіе*“ (Іоан. XV. 5), живыми членами Тѣла Христового, вѣрными дѣтьми ѥдинои, святои, соборнои и апостольскои Церкви!

Воодушевленй радостнымъ событѥмъ скорого выбору нового Святѣйшого Отца Пія X. подаѥмо туя радôстну вѣсть до вѣдомости Всечестного Духовеньства и всего намъ повѣреного духового стада.

Радôстнй хвилѣ мило вражають серце человѣка, корыстно успособляютъ тоѥже до зрозумѣня и запамятаня певнои, хвилѣ вôдповѣднои, правды и науки, неменьше и до принятя всказôвки на дальшій путь житя, котра зможе убезпечити тревалôсть радости и щастя.

Радôсть, котру Вамъ нынѣ обвѣщаѥмо, даѥ Намъ нагоду пригадати Вамъ хотя въ короткôмъ начерку науку св. Церкви о главеньствѣ Папы.

Кожда родина маѥ свою голову; нѣяке товариство, анѣ громада, анѣ край и держава не може обôйти ся безъ верховного начальника, котрыйбы товариствомъ чи громадою, краѥмъ або державою управлявъ. Безъ такого устрою утриманѥ ладу булобы немыслимымъ. И дѣйстно нѣтъ родины безъ вôтця — опѣкуна; нѣтъ товариства безъ зверхника; нѣтъ вôйска безъ вожда; нѣтъ державы безъ начальника.

Тожь и Церковь Христова, яко найсовершеннѣйше товариство людей на земли, котре зъ волѣ и постановленя єи Учредителя довжно вôдзначатися ѥдностію загальною, розляною по всѣхъ свѣта народахъ, ѥдностію вѣчною, бо до скончанія вѣка тревати маючою, ѥдностію внутренною — бо пануючою надъ волею и розумомъ людскимъ, мусить мати голову. Божескій Основатель Церкви Христовои

не перестає вправдѣ бути єи невидимою головою и яко такій нею управляти и опѣковати ся. Вôнъ упевнивъ насъ, що *„Азъ съ вами есмъ по вся дни до скончанія вѣка“* (Мат. XXVIII. 20). Но Вôнъ совершивши Своє Божеске посланництво ту на земли, коли приближавъ ся часъ Єго крестнои смерти, коли и недалекою була хвиля Єго славного вознесеня на небо, поставивъ въ особѣ св. Апостола Петра и єго законныхъ наслѣдникôвъ Своєго намѣстника, котрый яко видима голова Церкви именемъ Христа мавъ держати сторожу надъ єдностію Церкви и нею управляти.

Въ Кесаріи Филиповôй Господь Іисусъ запытавъ апостолôвъ *„вы же кого мя глаголите быти?“* На що Сімонъ Петръ вôдповѣвъ: *„Ты еси Христосъ Сынъ Бога живаго.“* Спаситель же каже єму: *„Блаженъ еси Сімонъ варъ Іона, яко плоть и кровъ не яви тебѣ, но Отецъ мой, иже на небесѣхъ. И азъ тебѣ глаголю, яко ты еси Петръ и на семъ камени созижду церковъ мою и врата адова не одолѣютъ ей. И дамъ ти ключи царства небесного и еже аще звяжеши на земли, будетъ звязано на небесѣхъ и еже аще розрѣшиши на земли, будетъ розрѣшено на небесѣхъ.“* (Мат. XVI. 15—19).

Ту предовсѣмъ апостолъ Петро зôставъ поставленый каменемъ угольнымъ Церкви. Чимъ фундаментъ въ будынку, тымъ єсть Петро и кождый єго наслѣдникъ въ Церквѣ. Фундаментъ въ будынку єсть конечностію, єсть спôйнею а єдностію цѣлого будынку. Петро проте єсть Церкви Христовои частію конечною, зъ котрои проистекає єи спôйня, тревалôсть и єднôсть, якъ въ кождôмъ товариствѣ такъ и въ Церквѣ Христовôй частію конечною єсть зверхнôсть сосредоточена въ однôй особѣ. Петро оджеставъ верховнымъ зверхникомъ цѣлои Церкви Христовои.

Той урядъ утвержає еще Христосъ Господь символомъ ключѣвъ. Символъ бо ключѣвъ загально выражає найвысшу и цѣлковиту власть въ обємѣ замыканой ними рѣчи-зданя или товариства. Такъ Сладчайшій Спаситель всяку власть, яку мавъ на небѣ и на земли, передавъ св. Петрови дѣлаючи єго єдынымъ, найвысшимъ и независимымъ вôдъ нѣкого зверхникомъ цѣлои Своєи Церкви.

Тую найвысшу власть дану Петрови Христосъ Господь недовго передъ своєю страстію бо на тайной вечери утвердивъ и близше пояснивъ при нагодѣ спору апостолôвъ, котрыйбы мѣжь ними бувъ бôльшимъ? Звернувшися до Петра мовитъ Господь: *„Сімоне, Сімоне, се сатана проситъ васъ, дабы сѣялъ, яко пшеницу. Азъ же молихся о тебѣ, да не оскудѣетъ вѣра твоя: и ты нѣкогда обрящся утверди братію твою“* (Лук. XXII. 31—32). Тыми словами Христосъ Господь и спôръ закôнчивъ и Петрови вôддавъ начальну зверхнôстъ надъ братією, котра єсть живою Церквою Христовою. Обѣцянымъ даромъ непогрѣшимости вѣры Петровои Господь Іисусъ накладавъ на установленого зверхника обовязокъ утверджаня братіи с. є. цѣлои Церкви въ вѣрѣ, тои братіи, котру діяволъ пожадає пересѣваючи якъ пшеницю.

По своимъ же воскресеню маючи Христосъ Господь вже опустити своихъ апостоловъ и вôдойти до неба еще разъ потверджає сю найвысшу власть св. Петра. Надъ озеромъ Тіверіадстôмъ трикратно Сладчайшій Спаситель пытає ся Петра: *Сімоне Йонинъ любиши ли мя?* а по єго вôдповѣди. *„Ей Господи, ты вѣси, яко люблю, тя“* мовитъ єму Господь: *„паси агнцы моя“* и двукратно *„паси овцы моя“* (Іоаннъ, XXI. 15—17). Въ тыхъ словахъ зôставъ св. Петрови повѣреный найвысшій урядъ пастырскій цѣлого вѣрного стада Христового, урядъ научаня, провадженя и управленя всѣми пôддаными т. є. вѣрными и ихъ настоятелями, епископами, а силою того уряду св. Петро ставъ намѣстникомъ Христа на земли, видимою головою Церкви Христовои, первымъ найвысшимъ єи зверхникомъ и пастыремъ, первымъ папою т. є. Вôтцемъ всѣхъ вѣрныхъ християнъ и епископôвъ цѣлои вселеннои.

И дѣйстно самî апостолы на основѣ повысшихъ всѣхъ сихъ изреченій Христа Господа всюды и всегда признавали св. Петрови первеньство и начальство верховне. Вôнъ же совѣстно выконує удѣлену єму найвысшу власть. — По вознесеню Господнѣмъ, коли апостолы повернули зъ горы єлеоньскои, вôнъ первый розказує и переводить выбôръ апостола на мѣстце Юды — предателя. По сошествію св. Духа вôнъ первый розпочинає проповѣдане євангелія въ Єрусалимѣ; вôнъ первый собирає и утверджає перву Церковь; вôнъ первый дѣлає въ имя Христа перве чудо; вôнъ первый именемъ всѣхъ апостолôвъ вôдповѣдає; вôнъ первый отвирає поганомъ двери до вѣры и царства Христового; єго такожь яко зверхника и начальника старає ся увязнити власть противна проповѣданю євангелія. — Длятого то и всѣ Отцы св. и учителѣ Церкви первыхъ вѣкôвъ согласно словомъ и дѣломъ признавали св. Петрови найвысшу власть въ Церквѣ Христовôй. „Потреба було мовить св. Іоаннъ Златоустый, щобы той замкнувъ товариство апостолôвъ, котрому Господь вôддавъ старане о цѣле своє стадо. Петро, мовить дальше, бувъ княземъ всѣхъ апостолôвъ“. „Возносячи ся на небо, пише св. Амврозій, оставляє заступника любви своєи на земли.“ „Петро, додає св. Августинъ, всѣхъ апостолôвъ єсть головою, сторожемъ неба, ключникомъ царства Божого, основанємъ Церкви“.

Но Церковь Христова має перетрвати всѣ вѣки такъ, „що и врата адова не одолѣютъ єи;“ она має до скончанія вѣка позôстати такою въ цѣлôмъ устройствѣ, якою основавъ єю Сладчайшій Спаситель, бо що єсть божеске и незмѣнне, жаднôй змѣнѣ людскôй пôдлягати не може. Колиже апостолы и св. Петро, яко смертнî люде могли лише короткôй часъ жити на земли, конечно потреба було, щобы власть апостолôвъ и ихъ головы св. Петра въ цѣлôй повнотѣ переходила на ихъ наслѣдникôвъ.

Законный проте кождочасный наслѣдникъ св. Петра на римскôмъ епископскôмъ престолѣ, черезъ него основанôмъ и черезъ 25 лѣтъ заниманôмъ, єсть намѣ-

стникомъ Христовымъ, верховнымъ, головою Церкви католицкой, найвысшимъ пастыремъ и вôтцемъ всѣхъ вѣрныхъ и епископôвъ.

Така есть безпрерывна наука св. католицкои Церкви черезъ всѣ вѣки. Того учитъ насъ св. Соборъ Ватиканьскій орѣкаючи „св. Петро ажъ до теперѣшного часу и всегда въ своихъ наслѣдникахъ, епископахъ св. римского Престола черезъ него основаного, его кровію освященного, жіе, предводитъ и судитъ“ — „самъ римскій Папа наслѣдникомъ блаженного Петра, князя Апостолôвъ, правдивымъ намѣстникомъ Христовымъ и головою цѣлои Церкви, есть Вôтцемъ всѣхъ христіянъ и учителемъ, и въ блаж. Петрѣ вôдъ Господа нашого Іисуса Христа повну получивъ власть провадженя и управы Церквою вселеньскою“ (Гл. 2. 3.

Хотя проте умеръ св. Петро, умирає поодинокій его наслѣдникъ - папа однакъ главеньство Церкви или Папа яко дѣло Боже всегда жіє и по словамъ Божеского учредителя истновати буде до кôньця свѣта сего!

Тую науку и вѣру въ серцю апостолôвъ вщепивъ самъ Христосъ Господь, тои жадавъ вôдъ всѣхъ исповѣдникôвъ, коли мовивъ: *иже вѣру иметъ . . . спасенъ будетъ, а иже не иметъ вѣры, осужденъ будетъ*“ (Мар. XVI. 16) „*не вѣруяй, уже осужденъ естъ, яко не вѣрова во имя единородного Сына Божія*“ (Іоан. III. 18).

Пригадавши Вамъ дорогій братя такъ важну правду нашои св. вѣры, тую головну науку Церкви св. католицкои о главеньствѣ Папы и непогрѣшимôмъ учительствѣ св. Вôтця Церкви яко Намѣстника Христового и Наслѣдника св. Петра, зъ глубины души бажаємо, щобы она крѣпко вкоренилася въ серцяхъ Вашихъ, щобы все мали тоє на памяти, що, кто тую правду вѣры св., або яку иншу правду вѣры вôдкидає, тымъ самымъ вôдлучає себе вôд Церкви и вôдлучає вôдъ вѣчного спасеня; щобы Вы по всѣ часы ажь до послѣднего вôддыху груди зъ сынôвскимъ почитанємъ, повнымъ довѣріємъ, всегдашнымъ послушеньствомъ и щирою любовію вôдносили ся до найвысшого и найлучшого Вôтця всѣхъ Христіянъ католикôвъ.

Мы всѣ Русины, збудованй на скалѣ Петровôй, нашу святу вѣру и єи благодатнй средства, яко найдорожшій, вôдъ Бога поданый намъ скарбъ, яко найцѣннѣйшу спадщину по нашихъ предкахъ вѣрно переховуймо! Словомъ, дѣломъ и житємъ доказуймо непоколебимôсть нашои вѣры, нашу сынôвску любовь и привязанє до единоспасаючои св. Церкви католицкои и єи видимои верховнои головы кождочасного Отця св.!

Мы всѣ Русины при укрѣпляючôмъ насъ Іисусѣ по всей нашôй можности причиняймо ся до сповненя Єго Божескихъ слôвъ „*и будетъ едино стадо и единъ пастырь*“ (Іоаннъ X. 16.)

„*Церковъ Бога жива, яже есть столпъ и утвержденіе истины*“ (I. Тим. III. 15) „*не любимъ словомъ ниже языкомъ, но дѣломъ и истонною*“ (I. Іоан. III. 18), а вспоможемо до здѣйсненя пророческихъ словъ незабвенного Папы Урбана VIII. „О мои Русины! черезъ Васъ надѣюся навернути востокъ на лоно св. катол. Церкви“ и собѣ уготовимо входъ до Церкви торжествуючои и небесного блаженьства!

Въ той цѣли зъ св. Псальмопѣвцемъ и царемъ Давидомъ сердечно воздыхаймо: „*Аще забуду тебе* — новый — *Єрусалиме, забвена буди десница моя. Прильпни языкъ мой гортани моему, аще не помяну тебе, аще не предложу Єрусалима, яко въ началѣ веселія моего* (Псал. 13, 6, 6)!

Зъ Нашого Архіерейского обовязку высылаемо въ имени Нашомъ, капитулы, всего епархіального клиру и повѣреного Намъ вѣрного народу принагодну адресу до Святѣйшого Вотця зъ заявою загальнои нашои радости, сыновскои любови и непоколебимои вѣрности и преданности къ св. Римскому Престолу а заразомъ предкладаемо смиренне прошене о вселаскаве удѣлене всѣмъ намъ Апостольского благословеня.

Мы крѣпко вѣруемо, що Духъ св. всемогучою своею благодатію всегда буде просвѣщати и укрѣпляти Святѣйшого Папу Пія X. въ всѣхъ Єго дѣлахъ водносячихся до управы св. Церквою. Но посля обѣтницъ Сладчайшого Спасителя „*елика аще чесо просите отъ Отца во имя мое, дастъ вамъ*“ (Іоан. XVI. 23) нашимъ обовязкомъ есть заносити до Бога горячи молитвы и прошеня, щобы милостиво заховавъ Єго Церкви святой „въ мирѣ цѣла, честна, здрава, долгоденьствуюча и нравоправяща слово своея истины.“ Тожь поручаемо всѣмъ Преч. Настоятелямъ Церквей нашои Епархіи, щобы:

1) получивши тое Наше Архіерейске Послане заразъ въ перву недѣлю на Божеств. литургіи тоеже вѣрному народу водчитали по св. Евангелію мѣсто проповѣди, на той св. литургіи долучили „Службу благодаренія за полученіе прошенія“ по заамвонной молитвѣ при выставленю Найсв. Даровъ водспѣвали пѣснь благодарственну св. Амброзія „Тебе Бога хвалимъ“ а по отпустѣ взнесли трикратно многолѣтствіе Святѣй. Вселеньскому Архіерею *Пію* Папѣ Римскому!

2) въ слѣдуючу же недѣлю на св. литургіи долучили „службу на всякое прошеніе“ зъ воспоминанемъ въ дотычной ектеніи имени Святѣй. Отца Пія, а по заамвонной молитвѣ зъ народомъ побожно водмовили на интенцію Св. Отца „5 Отче нашъ“ 5 „Богородице Дѣво“ и 1 разъ „Вѣрую“;

3) водъ полученя сего Архіерейского посланія при св. литургіяхъ и всѣхъ

богослужебныхъ чинахъ пôсля установы нашого св. обряду воспоминали имя Святѣйшого вселеньского Архіерея Пія Папу Римского.

Благодать Господа нашого Іисуса Христа со всѣми вами аминь.

Дано при Нашôмь катедральнôмъ Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя въ Перемышли дня 6. Серпня 1903.

† **КОНСТАНТИНЪ**
ЕПИСКОПЪ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Иосифа Стифіого въ Перемышли 1903.